

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej
DZIAŁ WIEDZY OŚWIETLENIE
ul. W. Piłsudskiego 12a
21-500 Biała Podlaska
tel. 83 41 44 52
bibliothek@mbp.org.pl

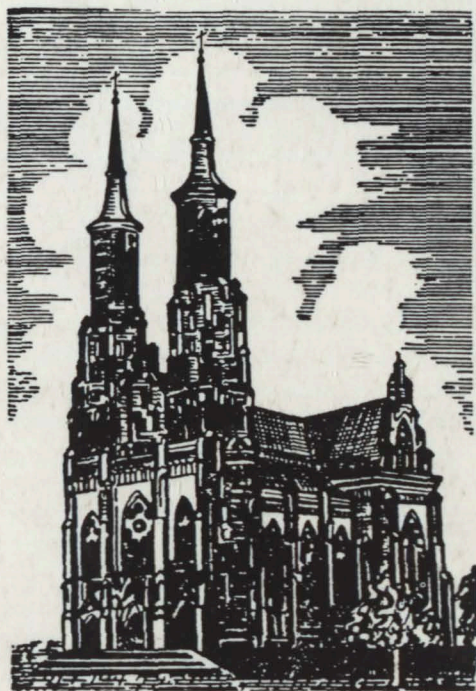
WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXII

Październik 2003

Nr 10

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI
KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62
TELEFON (025) 644-21-95; FAX (025) 644-87-44

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXII

Październik 2003

Nr 10

STOLICA APOSTOLSKA

MORZE BAŁTYCKIE - WSPÓLNE DZIEDZICTWO, WSPÓLNA ODPOWIEDZIALNOŚĆ

*Przesłanie Jana Pawła II do Patriarchy Bartłomieja I
z okazji V sympozjum poświęconego religii, nauce i środowisku*

Ojciec Święty skierował przesłanie do Patriarchy Ekumenicznego Bartłomieja I z okazji V sympozjum poświęconego religii, nauce i środowisku, które odbyło się w czerwcu na pokładzie statku pływającego po Morzu Bałtyckim. Temat obrad brzmiał: «Morze Bałtyckie - wspólne dziedzictwo, wspólna odpowiedzialność». Przesłanie Jana Pawła II zostało przekazane Patriarsze przez kard. Waltera Kaspera, przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Popierania Jedności Chrześcijan, który uczestniczył w oficjalnej inauguracji sympozjum 2 czerwca br. w Gdańsku. Celem sympozjum, zorganizowanego z inicjatywy Patriarchy Ekumenicznego, było doprowadzenie do powstania wspólnego ruchu na rzecz ochrony stworzenia. Nawiązywało ono do poprzednich spotkań tego typu, poświęconych Morzu Egejskiemu, Morzu Czarnemu, Dunajowi i Morzu Adriatyckiemu. W obradach wziął udział także kard. Roger Etchegaray, emerytowany przewodniczący Papieskiej Rady «Justitia et Pax», jako członek komitetu honorowego. Kard. Edward Idris Cassidy uczestniczył w zebraniu plenarnym, które odbyło się w Sztokholmie. Na poprzednim sympozjum, poświęconym Morzu Adriatyckiemu, Ojciec Święty i Patriarcha Ekumeniczny podpisali wspólną deklarację o obowiązku ochrony dzieła stworzenia. Poniżej zamieszczamy przekład z języka angielskiego przesłania Jana Pawła II.

Jego Świątobliwość Bartłomiej I
Arcybiskup Konstantynopola
Patriarcha Ekumeniczny

Z wielką radością pozdrawiam Waszą Świątobliwość oraz wszystkich uczestników odbywającego się w tym roku V sympozjum poświęconego religii, nauce i środowisku, które zajmuje się zagadnieniem: «Morze Bałtyckie - wspólne dziedzictwo, wspólna odpowiedzialność». Cieszę się zwłaszcza, że inauguracja obrad sympozjum odbędzie się w mojej Ojczyźnie, w Gdańsku. Za pośrednictwem kard. Waltera Kaspera, przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Popierania Jedności Chrześcijan, pragnę wyrazić uznanie dla celów tego przedsięwzięcia oraz życzyć pomyślnego przebiegu spotkania.

Przy wielu okazjach mówiłem już, że zarówno poszczególni ludzie, jak i cała wspólnota międzynarodowa są coraz bardziej przekonani, że środowisko i bogactwa naturalne, które Bóg dał ludzkości, muszą być szanowane. Obecne sympozjum zrodziło się z pragnienia, aby ta rosnąca świadomość znalazła wyraz w polityce i w odpowiedzialnej gospodarce. Z uwagą będę śledził przebieg waszych obrad nad możliwościami realizacji celów wytyczonych w naszej zeszłorocznej wspólnej deklaracji.

Należy jednak dobrze zrozumieć prawdziwą naturę kryzysu ekologicznego. Nie wolno nigdy postrzegać relacji między poszczególnymi ludźmi czy społeczeństwem a środowiskiem w oderwaniu od relacji człowieka do Boga. «Sprzeciwiając się planom Boga Stwórcy, człowiek wprowadza nieporządek, który niechybnie odbija sil na reszcie stworzenia» (Jan Paweł II, Orędzie na Światowy Dzień Pokoju 1990 r., n. 5: «L'Osservatore Romano», wyd. polskie, n. 12 bis/1989, s. 21). Nieodpowiedzialność ekologiczna jest w istocie problemem moralnym - następstwem błędu antropologicznego - i polega na tym, że człowiek, przemieniając wedle swych możliwości świat, zapomina, że zawsze powinien respektować Boży plan stworzenia (por. *Centesimus annus*, 37).

Właśnie ze względu na moralną naturę podejmowanych podczas sympozjum problemów przedstawiciele wspólnot religijnych, organizacji obywatelskich i świata polityki, a także uczeni uznali za słuszne razem stawić czoło wyzwaniom ekologicznym w regionie Morza Bałtyckiego. Sympozjum odbywa się na pokładzie statku, który zawija do różnych bałtyckich portów; zwraca to uwagę na fakt, że skutki braku odpowiedzialności za równowagę ekologiczną często odczuwane są również poza granicami poszczególnych krajów. Dlatego też, aby rozwiązać ten problem, potrzebna jest solidarność, umiejętność przewyciężenia podziałów politycznych i rezygnacja z bezwzględnej polityki gospodarczej, nastawionej wyłącznie na zysk.

Wasza Świątobliwość, we wspólnej deklaracji na temat etyki ekologicznej i ochrony dzieła stworzenia, podpisanej 10 czerwca ubiegłego roku, przedstawiliśmy chrześcijańską interpretację problemów, które pojawiają się w związku z kry-

zysem ekologicznym. Chrześcijanie powinni być zawsze gotowi wspólnie wywiązywać się z obowiązku, jaki na nich spoczywa, zgodnie z Bożym planem stworzenia. Odpowiedzialność ta otwiera przed nimi szerokie pole ekumenicznej i międzyreligijnej współpracy. Stwierdziłszy wówczas, że na wyzwania ekologiczne nie można odpowiedzieć za pomocą samych środków ekonomicznych czy technicznych. Wymagają one głębszej przemiany serca, która prowadzi do rezygnacji z niewłaściwych sposobów konsumpcji i produkcji. Potrzebna jest postawa etyczna, którą wyróżnia szacunek dla zasad powszechnej solidarności, sprawiedliwości społecznej i odpowiedzialności. Jesteśmy wezwani - jak powiedział Wasza Świątobliwość na zakończenie IV Międzynarodowego Sympozjum Ekologicznego w Wenecji - do prawdziwego poświęcenia: «kiedy poświęcamy własne życie i dzielimy się swymi dobrami, otrzymujemy życie w obfitości i ubogacamy cały świat».

Waszą Świątobliwość, jako przewodniczącego obrad tego sympozjum poświęconego religii, nauce i środowisku, pragnę zapewnić o moim uznaniu. Modłę się, aby wszechmogący Bóg pobłogosławił tę inicjatywę. Niech towarzyszy Waszej Świątobliwości i współpracownikom, prowadząc po drogach sprawiedliwości, ażeby całe stworzenie mogło oddać Mu chwałę (por. Ps 148).

Jan Paweł II, papież

Watykan, 27 maja 2003 r.

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie, (10/2003)

EUROPA MUSI ODNALEŹĆ CHRZEŚCIJAŃSKĄ TOŻSAMOŚĆ

*Przesłanie, Ojca Świętego do kard. Christopha Schönborna
z okazji Środkowoeuropejskiego Dnia Katolików w Austrii*

W związku z odbywającym się w stolicy Austrii Środkowoeuropejskim Dniem Katolików, w którym uczestniczyły delegacje z różnych krajów tego regionu, m. in. z Polski, Jan Paweł II wystosował przesłanie do arcybiskupa Wiednia kard. Christopha Schönborna. Zwracając się do uczestników spotkania, Papież przypomniał, że jeśli Europa chce Zbudować swoją przyszłość na fundamencie takich wartości, jak pokój, sprawiedliwość i solidarność, musi odnaleźć przede wszystkim swoją tożsamość chrześcijańską. Poniżej zamieszczamy przekład przesłania papieskiego z języka niemieckiego.

Czcigodny Brat w Biskupstwie
Kard. Christoph Schönborn
Arcybiskup Wiednia
Przewodniczący
Konferencji Episkopatu Austrii

Czcigodny Współbracie!
Drodzy Bracia i Siostry!

1. «Chrystus - nadzieja Europy». Pod tym hasłem odbywa się dziś w majestatycznej katedrze św. Stefana w Wiedniu spotkanie delegacji ze wszystkich stron Austrii, jak również z Bośni i Hercegowiny, Chorwacji, Polski, Słowacji, Słowenii, Czech i Węgier. Jest ono dobrym początkiem Środkowoeuropejskiego Dnia Katolików, który pomoże wielu chrześcijanom - mocą płynącą z naszej świętej wiary - wejść wspólnie na drogę wiodącą ku przyszłości, cierpliwie pracować nad leczeniem ran, które spowodował bezduszny podział kontynentu, i tym samym aktywnie uczestniczyć w budowie wielkiego wspólnego domu - Europy.

2. Na początku mojego pontyfikatu - przed prawie dwudziestu pięciu laty - powiedziałem do wiernych zgromadzonych na placu św. Piotra w Rzymie: «Otwórzcie drzwi Chrystusowi!» Dzisiaj tu w Wiedniu, mieście leżącym w sercu Europy, ważnym pod względem historycznym, kulturowym, jak również religijnym - chcę wam powtórzyć te słowa jeszcze raz. Chrystus, na którego patrzymy, obdarza nas ufnością i nadzieją, szczególnie w odniesieniu do przyszłości Euro-

py. Jeśli ma ona być miejscem pojednania i współistnienia ludzi i narodów, podchodzących do siebie z głębokim szacunkiem i szczerą życzliwością, to Chrystus musi ten kontynent napełnić swoim Duchem! Osoby, które określają siebie Jego imieniem, kształtują od dwóch tysięcy lat życie i bogactwo kulturowe tej części ziemi. Chrześcijanie również dzisiaj i w przyszłości pragną wносить swój wkład w kształtowanie społeczeństwa europejskiego. Siłą do tego potrzebną czerpią z orędzia ewangelicznego, które zawiera nieprzemijające wartości, mające zasadnicze znaczenie dla życia osobistego i społecznego.

Wspólne budowanie przyszłości będzie tym łatwiejsze, im bardziej mieszkańcy Europy będą pamiętać o swych chrześcijańskich korzeniach i z nich czerpać normy działania społecznego i politycznego. Pilnie potrzeba, aby Europa odnalazła swą chrześcijańską tożsamość i zgodnie z nią żyła. Dopiero wtedy będzie mogła przekazać światu te wartości, na których opierają się pokój między narodami, sprawiedliwość społeczna i solidarność międzynarodowa.

3. W sytuacji, w której znajduje się obecnie Europa, nam, chrześcijanom, nie wolno ulec zniechęceniu i zaprzestać odważnego mówienia o Ewangelii nadziei, którą Kościół przekazuje w sposób jasny i przejrzysty. Gdy zapewnienie Bogu i wierze chrześcijańskiej należnego miejsca w życiu publicznym spotyka się z oporami, Pan jest dla nas wielkim umocnieniem i źródłem otuchy. Jego słowo jest naszym przewodnikiem, a w świętych sakramentach mamy możliwość spotykania Go ciągle na nowo. Dzięki mocy z wysoka jesteśmy gotowi odpowiedzieć każdemu, kto pyta o nadzieję, która jest w nas (por. 1 P 3, 15). Wy wszyscy, bracia i siostry, jesteście wezwani, aby - każdy we własnym środowisku - wziąć udział w realizacji wielkiego zadania, które stoi przed Kościołem w Europie na początku nowego tysiąclecia: głosić Ewangelię nadziei, celebrować ją i jej służyć. Aby umocnić waszych pasterzy i was w tej ważnej misji, w specjalnym dokumencie poświęć uwagę nadziei, z którą chrześcijanie patrzą na nową Europę.

4. Drodzy bracia i siostry! Środkowoeuropejski Dzień Katolików jest dla was wyzwaniem, aby wspólnie udać się «drogą pojednania» do największych sanktuariów i miejsc pielgrzymkowych waszej ojczyzny. W ten sposób umocnicie wzajemnie swoją wiarę i dacie świadectwo o Chrystusie, naszej prawdziwej nadziei, która nigdy nie zawodzi. Dzięki temu będziecie zdolni budować nową Europę wraz ze wszystkimi ludźmi dobrej woli. Podejmując to dzieło, weźcie sobie do serca słowa Maryi, Matki Jezusa: «Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie» (J 2, 5). Ten bowiem, kto pozwala, aby kierował nim Chrystus, kładzie trwałe fundament pod społeczeństwo, w którym prawda, sprawiedliwość, wolność i pokój nie są pustymi słowami. Serdecznie zapraszam was do wyruszenia w ową często niełatwą podróż, jaką jest doświadczenie bycia ze sobą i dla siebie, która w przyszłym roku zawiedzie was, w «pielgrzymce narodów», do Mariazell. Niech

Najświętsza Maryja Panna - *Magna Mater Austriae, Magna Domina Hungarorum, Alma Mater Gentium Slavorum* - będzie dla nas wszystkich orędowniczką u tronu Boga i niezawodną przewodniczką na drodze ku Jezusowi Chrystusowi - naszej nadziei. Idąc wraz z wami duchowo w tej pielgrzymce, z serca udzielam wam Apostolskiego Błogosławieństwa.

Jan Paweł II, papeż

Watykan, Uroczystość Zesłania Ducha Świętego 2003 r.

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie, (10/2003)

O BRATERSKIE DZIELENIE SIĘ DOBRAMI

Przesłanie Jana Pawła II do przewodniczącego «Caritas Internationalis»

W dniach 8-12 lipca na Papieskim Uniwersytecie «Urbanianum» w Rzymie odbywały się obrady XVII Zgromadzenia Ogólnego «Caritas Internationalis», na temat: «Globalizacja solidarności». Do uczestników spotkania, reprezentujących 154 kraje, Jan Paweł II skierował przesłanie, w którym podkreślił, że chrześcijanie muszą zakorzenić swoje życie w Chrystusie, aby mogli dzielić się dobrami z braćmi w potrzebie. «Posługa miłości - napisał Papież - musi mieć wymiar powszechny».

Abp Fouad El-Hage

Przewodniczący Caritas Internationalis

1. Pozdrawiam serdecznie uczestników XVII Zgromadzenia Ogólnego Caritas Internationalis w Rzymie, reprezentujących wszystkie organizacje członkowskie Caritas, działające na całym świecie. Pragnę po raz kolejny wyrazić przy tej okazji wdzięczność waszej organizacji za to, że w sposób tak aktywny i kompetentny realizuje przykazanie miłości, oraz za jej ofiarną pracę na całym świecie, zwłaszcza w służbie najuboższych.

2. Wybrany przez was temat refleksji, którą zamierzacie podjąć podczas obecnego zgromadzenia «Globalizacja solidarności» - jest bezpośrednią odpowiedzią na apel, jaki zawarłem w Liście apostołskim *Novo millennio ineunte*, wzywając do «podejmowania dzieł czynnej i konkretnej miłości wobec każdego człowieka» (n. 49) oraz wskazując, że «potrzebna jest dziś nowa «wyobraźnia miłosierdzia», której przejawem będzie nie tyle i nie tylko skuteczność pomocy, ale zdolność bycia bliżnim dla cierpiącego człowieka, solidaryzowania się z nim, tak aby gest pomocy nie był odczuwany jako poniżająca jałmużna, ale jako świadectwo braterskiej wspólnoty dóbr» (n. 50). Życzę wam, abyście dzięki wymianie doświadczeń i wspólnym obradom potrafili znaleźć konkretne sposoby realizacji tego celu, który jest bardzo bliski mojemu sercu.

3. Wasz program jest ambitny, uwzględnia bowiem naglące problemy, jakie stawia współczesny świat, w którym istnieją wielorakie formy kontaktów i wymiany, tworzące coraz liczniejsze więzi wzajemnej zależności między systemami, krajami i ludźmi, ale któremu zagrażają też kryzysy, podziały i gwałtowne konflikty, czego świadectwem jest nasilenie terroryzmu. W tej sytuacji nie wolno oczywiście tracić czasu, ale zarazem jest też jasne, że dziś nie można już prowadzić polityki

ani opracowywać programów działania, ograniczając się do jednego tylko aspektu problemów, a pomijając to, co dotyczy innych. Globalizacja wyznacza jak gdyby horyzont, określający konieczny zasięg każdej polityki. Dotyczy to w szczególności sfery gospodarczej oraz międzynarodowej pomocy i współpracy.

4. Aby solidarność stała się światowa, musi rzeczywiście ogarnąć wszystkie narody całego świata. Wymaga to jeszcze wielu wysiłków, a przede wszystkim zapewnienia trwałych międzynarodowych gwarancji organizacjom humanitarnym, które często pomimo starań nie mogą uzyskać dostępu do terenów objętych konfliktami, ponieważ nie mają gwarancji bezpieczeństwa i nie jest respektowane ich prawo do niesienia pomocy ludziom w potrzebie.

Nadanie solidarności wymiaru światowego wymaga także ściślejszej i konsekwentnej współpracy z organizacjami międzynarodowymi, gwarantami przestrzegania prawa, aby doprowadzić do nowej równowagi w relacjach między krajami bogatymi i ubogimi, tak aby wyeliminować stosunki oparte na jednostronnej pomocy, które zbyt często przyczyniają się do jeszcze większego pogłębienia różnic przez mechanizm trwałego zadłużenia. Należałoby raczej tworzyć relacje prawdziwie partnerskie, oparte na zasadach równości i wzajemności, uznając prawo każdego do autentycznych wyborów dotyczących jego przyszłości.

5. Należy jeszcze dodać, że dążenie do globalizacji solidarności wymaga nie tylko dostosowania się do nowych potrzeb sytuacji międzynarodowej czy do zmian w funkcjonowaniu praw rynku: jest ono przede wszystkim odpowiedzią na naglące wezwania Ewangelii Chrystusa. Od nas chrześcijan, a także od każdego człowieka wymaga to prawdziwego wysiłku duchowego, zmiany mentalności i nawrócenia. Aby pomoc bliźniemu nie była jałmużną ofiarowaną przez bogatego ubogiemu, która poniża tego ostatniego, a być może napawa dumą pierwszego, lecz żeby stała się braterskim dzieleniem się dobrami, to znaczy uznaniem rzeczywistej równości wszystkich, musimy «rozpocząć na nowo od Chrystusa» (por. *Novo millennio ineunte*, 29), zakorzenić nasze życie w miłości Chrystusa, który uczynił nas swoimi braćmi. Jak apostoł Piotr, zrozumieliśmy już, że «Bóg naprawdę nie ma względu na osoby» (Dz 10, 34) i że właśnie dlatego posługa miłości musi mieć wymiar powszechny.

Otwartość na wszystkich potrzebujących jest od dawna zasadą waszej działalności w każdym miejscu i w każdym kraju, gdzie bezpośrednio lub pośrednio działa Caritas. Należy teraz starać się uwrażliwić wszystkich na to zadanie, tak aby każdy człowiek dlatego że ma taką samą godność i takie same prawa jak jego bliźni - mógł liczyć na taką samą pomoc.

6. Zachęcając was, byście zwrócili się ku Chrystusowi, Dobremu Samarytaninowi naszego zranionego człowieczeństwa (por. Łk 10, 30-36), bez którego nic nie możemy uczynić (por. J 15, 5), zawierzam was wstawiennictwu Maryi

Dziewicy, ażeby Ta, która już w Kanie okazała wrażliwość na ludzkie potrzeby, wspomagała wasze obrady modlitwą. Z całego serca udzielam wam Apostolskiego Błogosławieństwa.

Jan Paweł II, papeż

Watykan, 4 lipca 2003 r.

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie, (10/2003)

W TROSCE O WSZYSTKIE KOŚCIOŁY

W dniach 8-15 maja odbywało się w Watykanie zgromadzenie ogólne dyrektorów krajowych Papieskich Dzieł Misyjnych. Tematem obrad, w których brało udział 120 osób, była współpraca misyjna i udział w niej dzieci. W piątek 16 maja uczestnicy Zgromadzenia spotkali się w Sali Klementyńskiej z Janem Pawłem II. Nawiązując do tematyki obrad, Ojciec Święty powiedział, że współpraca misyjna jest niezbędna dla ewangelizacji świata i jest obowiązkiem wszystkich ochrzczonych.

Księża Kardynale,
czcigodni Bracia w biskupstwie,
drodzy Dyrektorzy Krajowi
Papieskich Dzieł Misyjnych!

1. Z radością witam was na tym dorocznym spotkaniu, na które przybyliście z różnych Kościołów świata. Dziękuję kard. Crescenzo Sepemu, prefektowi Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów, który w swoim przemówieniu wyraził uczucia wszystkich zebranych. Ze szczególnym pozdrowieniem zwracam się do przewodniczącego Papieskich Dzieł Misyjnych abpa Malcolma Ranjitha oraz do licznych obecnych tu biskupów. Pozdrawiam także sekretarzy generalnych i członków Rady Najwyższej, których ofiarne zaangażowanie zapewnia dobre funkcjonowanie tych ważnych struktur misyjnej działalności Kościoła.

Moi poprzednicy nadali Dziełom Misyjnym tytuł «Papieskie» i wyznaczyli na ich główną siedzibę Rzym, by w ten sposób zaznaczyć, że są one wyrazem zobowiązania i troski całego Kościoła o wypełnianie jego *opera maxima*, czyli ewangelizację świata.

2. W Dziełach Misyjnych przejawia się troska Papieża o wszystkie Kościoły (por. 2 Kor 11, 28). Zadaniem Dzieł jest coraz szersze rozbudzenie i wspieranie działalności misyjnej w całym Ludzie Bożym, przede wszystkim przez podtrzymywanie żywego ducha apostołskiego w poszczególnych Kościołach i dokładanie starań, by zaradzić potrzebom tych, które przeżywają trudności. Słusznie zatem noszą miano «Dzieł Papieskich». Zarazem jednak są one również «dziełami biskupimi», jako że w ich strukturach wyraża się i wypełnia zadanie głoszenia Dobrej Nowiny, które Chrystus powierzył kolegium apostołskiemu.

«Skoro Dzieła te zależą od Papieża i całego Kolegium Biskupów, także w zakresie Kościołów partykularnych, słusznie należy się im «pierwszeństwo, ponieważ są środkiem tak do wpajania katolikom od dzieciństwa ducha prawdziwie powszechnego i misyjnego, jak i do pobudzania do skutecznego zbierania dobrowolnych ofiar na rzecz wszystkich misji, zależnie od ich potrzeb» (*Ad gentes*, 38).

Innym celem Dział Misyjnych jest budzenie powołań misyjnych na całe życie, zarówno w Kościołach starych, jak i w młodszych» (*Redemptoris missio*, 84).

3. Moi drodzy, w całej waszej ważnej działalności misyjnej, która stawia was w samym sercu życia Kościoła, ściśle współpracujecie z Kongregacją ds. Ewangelizacji Narodów, której Papieskie Działa Misyjne zostały powierzone, przez co stały się oficjalnym organem powszechnej współpracy misyjnej (por. *Pastor Bonus*, 85 i 91; *Cooperatio missionalis*, 3 i 6).

Wszystko to wyraża prawdziwie uniwersalnego i misyjnego ducha Papieskich Dział Misyjnych, których głęboko «katolicki» charyzmat zachowujecie i świadczycie o nim swoją modlitwą, działalnością i poświęceniem.

Ten sam duch przebija również z waszych Statutów. Trzeba go starannie strzec i wciąż dostosowywać do zmieniających się wymogów apostołatu. Dlatego też z zadowoleniem przyjąłem wiadomość, że poddajecie odpowiedniej analizie Statuty, aby dostosować je do zmienionych warunków epoki. W związku z tym muszę wyrazić uznanie wam oraz wszystkim, którzy angażują się w tę odnowę, mającą na celu ciągłe udoskonalanie współpracy i właściwe wykorzystywanie środków pomocy dla Kościołów.

4. Przy tej radosnej okazji nie mogę nie wspomnieć przypadającej w tym roku 160. rocznicy powstania Papieskiego Dzieła Świętego Dzieciństwa lub Dzieciństwa Misyjnego. Pragnę przypomnieć i podkreślić znaczenie Dzieła, które prowadzi animację misyjną i uwrażliwia na tę sprawę już od najmłodszych lat. Orędzie, które skierowałem do członków Dzieła w uroczystość Objawienia Pańskiego, wyraża w pełni moje uznanie dla tych «dzieci-misjonarzy». A zatem z wielką radością spotkam się w najbliższym czasie z liczną, pełną życia delegacją dzieci z całego świata, które przybędą do Rzymu, by świętować znaczącą rocznicę ich zasłużonego Dzieła.

W lutym br. miałem też przyjemność przyjąć liczną grupę przedstawicieli Papieskich Dział Misyjnych ze Stanów Zjednoczonych, przybyłych wraz ze swym dyrektorem krajowym. Dzięki hojnym ofiarom na rzecz braci w potrzebie Dzieła te są w tym narodzie znakiem prawdziwie uniwersalnej miłości.

5. Pragnę wam przypomnieć, abyście w waszym dziele «współpracy misyjnej» mieli zawsze na uwadze rosnące potrzeby Kościoła w różnych częściach świata. Z powodów praktycznych «wymiana darów» między Kościołami w zakresie pomocy materialnej ostatnio niepokojąco zmalała.

Zachęcam was, abyście nie zrażali się trudnościami. Za przykładem św. Pawła, który zalecał zbieranie «składek», by pomóc Kościołowi w Jerozolimie (por. Rz 15, 25-27), przypominajcie wszystkim, że «współpraca, niezbędna dla ewangelizacji świata, jest prawem-obowiązkiem wszystkich ochrzczonych» (*Cooperatio missionalis*, 2; *Redemptoris missio*, 77; por. także KPK, kan. 211, 781).

Zlecajcie zatem wszystkim Kościołom, dawnym i nowym, to niezwykle zadanie «wspomagania Ewangelii», aby była ona głoszona wszystkim narodom ziemi:

«Kościół misyjny oddaje to, co otrzymuje, rozdaje ubogim to, co jego bogatsi członkowie oddają mu wielkodusznie do dyspozycji. (...) «więcej szczęścia jest w dawaniu, aniżeli w braniu» (Dz 20, 35)» (*Redemptoris missio*, 81).

6. Moi drodzy, w maju spontanicznie zwracamy się do Maryi, którą wzywamy jako Królową Misji. Trzymajmy mocno w rękach różaniec! Jego odmawianie — jak pokazują dzieje Kościoła — przynosiło zawsze, oprócz wzrostu w wierze, również szczególną opiekę czcicielom Najświętszej Maryi Panny. Pragnę powtórzyć także w tym miejscu słowa zachęty, którą skierowałem do małych członków Dzieciństwa Misyjnego: «Bardzo piękny jest różaniec misyjny: jeden dziesiątek — biały — jest za starą Europę, aby potrafiła na nowo odzyskać tę ewangelizacyjną moc, która dała początek tak wielu Kościołom; dziesiątek żółty jest za Azję, tryskającą życiem i młodością; dziesiątek zielony jest za Afrykę, udręczoną, lecz otwartą na Dobrą Nowinę; dziesiątek czerwony za Amerykę — będącą obietnicą nowych sił misyjnych; dziesiątek niebieski — za Oceanie, która oczekuje na większe rozpowszechnienie Ewangelii» (*L'Osservatore Romano*, wyd. polskie, n. 3/2003, s. 12).

Dzieląc się z wami tymi myślami, zawierzam was wszystkich wspólnej Matce, której — jestem tego pewien — ofiarowujecie nieustannie modlitwy i trudy, pełniąc waszą cenną posługę misyjną. Niech Błogosławieństwo Apostolskie, którego z serca wam udzielani, zjedna wam i waszym współpracownikom obfite wylanie łask niebieskich.

Jan Paweł II, papież

Źródło: *L'Osservatore Romano*,
wydanie polskie, (9/2003)

PRACA MISYJNA WYMAGA PRZYGETOWANIA

24 V 2003 - Audycja dla uczestników zgromadzenia plenarnego Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów

W sobotę 24 maja w Sali Klemetyńskiej Jan Paweł II przyjął na audyencji uczestników zgromadzenia plenarnego Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów. Zwracając się do nich Papież podkreślił, że kraje misyjne potrzebują dobrze przygotowanych intelektualnie i duchowo kapłanów i wiernych świeckich do pracy ewangelizacyjnej. Temu celowi winny służyć systematyczne programy, dostosowane do wymogów chwili obecnej i nastawione na «inkulturację» Ewangelii w różnych środowiskach.

Księża Kardynałowie,
czcigodni Bracia w biskupstwie i kapłaństwie,
drodzy Bracia i Siostry!

1. Serdecznie witam i pozdrawiam każdego z was. uczestników zgromadzenia plenarnego Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów. Pozdrawiam przede wszystkim kard. Crescenzia Sepego, prefekta waszej Kongregacji, wdzięczny za słowa, które do mnie skierował w waszym imieniu. Wraz z nim pozdrawiam sekretarzy, podsekretarza i współpracowników tej dykasterii, kardynałów, biskupów, zakonników i zakonnice oraz wszystkich obecnych.

W czasie prac zgromadzenia rozważaliście ważny aspekt misji Kościoła: «Formacja na terenach misyjnych», obejmująca kapłanów, seminarzystów, zakonników i zakonnice, katechetów i świeckich zaangażowanych w działalność duszpasterską. Temat ten zasługuje na szczególną uwagę.

2. Na pilną potrzebę przygotowania apostołów nowej ewangelizacji zwrócił uwagę Sobór Watykański II, wskazywały na nią również odbywające się w tych latach synody biskupów. Owocem prac synodalnych są ważne adhortacje apostołskie. Wspomnę tu jedynie *Pastores dabo vobis*, *Vita consecrata*, *Catechesi tradendae* i *Christifideles laici*.

Niedawno powstałe wspólnoty kościelne szybko się rozrastają. Niekiedy jednak ujawniają się braki i trudności w procesie ich rozwoju, toteż trzeba pilnie zadbać o wykształcenie dobrze przygotowanych pracowników duszpasterstwa, dzięki systematycznym programom, dostosowanym do wymogów chwili obecnej i nastawionym na «inkulturację» Ewangelii w różnych środowiskach.

Konieczna jest formacja integralna, przygotowująca kompetentnych i świętych ewangelizatorów, zdolnych wypełnić swą misję. Musi to być proces długi i wytrwały, w którym wszelkie pogłębianie wiedzy biblijnej, teologicznej, filozoficznej

ficznej i duszpasterskiej opiera się na osobistym związku z Chrystusem — «Drogą, Prawdą i Życiem» (por. J 14, 6).

3. Jezus jest pierwszym «formatorem», a podstawowym zadaniem każdego wychowawcy jest pomaganie osobom formowanym w podtrzymywaniu osobistej więzi z Nim. Jedynie ci, którzy nauczyli się «być z Jezusem», są przygotowani na to, by On wysłał ich «na głoszenie nauki» (por. Mk 3, 14). Aby głosić Chrystusa z przekonaniem, trzeba Go gorąco kochać. Do tego nawiązywałem, pisząc w ostatniej Encyklice *Ecclesia de Eucharistia*: «Pięknie jest przebywać z Nim i jak umiłowany Uczeń oprzeć głowę na Jego piersi (por. J 13, 25), poczuć dotknięcie nieskończonej miłości Jego Serca» (n. 25).

Kościół, zwłaszcza w krajach misyjnych, potrzebuje osób przygotowanych do bezinteresownego i wielkodusznego służenia Ewangelii, a tym samym gotowych szerzyć wartości sprawiedliwości i pokoju, obalając wszelkie bariery kulturowe, rasowe, plemienne i etniczne, zdolnych odczytywać «znaki czasów» i odkrywać «ziarna Słowa» bez ulegania jakimkolwiek redukcjonizmom czy relatywizmem.

Przede wszystkim jednak wymaga się od tych osób, by były «kompetentne» i «zakochane» w Bogu. Świat — pisał mój czcigodny poprzednik Paweł VI — (...) żąda głosicieli Ewangelii, którzy by mówili o Bogu znanym sobie i bliskim, jakby Go niewidzialnego widzieli (por. *Evangelii nuntiandi*, 76).

4. Oprócz pielęgnowania osobistej więzi z Chrystusem trzeba dbać o nieustanne wzrastanie w miłości i służbie Kościołowi. W związku z tym, gdy chodzi o kapłanów, trzeba w szczególności mieć na uwadze wskazania zawarte w posynodalnej Adhortacji apostołskiej *Pastores dabo vobis*, w dekretach soborowych *Presbyterorum ordinis* i *Optatam totius* oraz innych tekstach wydanych przez poszczególne dykasterie Kurii Rzymskiej.

«O ile na nowo uobecnia Chrystusa Głowę, Pasterza i Oblubieńca Kościoła — pisałem w *Pastores dabo vobis* — kapłan zajmuje miejsce nie tylko w Kościele, lecz także wobec Kościoła. Jest zatem powołany, by w swoim życiu duchowym realizować miłość Chrystusa Oblubieńca do Kościoła Oblubienicy» (n. 22). Biskup zaś w jedności z kapłanami winien «sporządzić projekt formacji stałej i nakreślić program jej realizacji, które nadadzą jej charakter nie czegoś doraźnego, ale systematycznej prezentacji wybranych treści, podzielonej na etapy i prowadzonej ściśle określonymi metodami» (tamże, n. 79).

5. Korzystając z tej okazji, pragnę podziękować wszystkim, którzy wielkoduszenie poświęcają się pracy wychowawczej na terenach misyjnych. Trudno nie wspomnieć, że niemała liczba seminarzystów, kapłanów, zakonników, zakonnice i świeckich, pochodzących z terenów misyjnych, uzupełnia swą formację tu w Rzymie, w kolegiach i ośrodkach, z których wiele podlega waszej dykasterii. Mam na myśli papieskie kolegia: Urbanianum, św. Piotra i św. Pawła — dla kapłanów, Foyer Pawła VI dla zakonnice, Ośrodek Mater Ecclesiae dla katechistów i Między-

narodowy Ośrodek Animacji Misyjnej dla odnowy duchowej misjonarzy. Z serca życzę, aby rzymskie doświadczenie było dla każdego prawdziwym wzbogaceniem pod względem kulturowym, duszpasterskim, a przede wszystkim duchowym.

Życzę ponadto, aby każda wspólnota chrześcijańska czyniła postępy, posłusznie ucząc się w szkole Maryi, Matki Chrystusa i Matki Kościoła. W Orędziu na tegoroczny Światowy Dzień Misyjny napisałem, że «Kościoł bardziej kontemplacyjny» staje się «Kościołem bardziej świętym», «Kościołem bardziej misyjnym».

Proszę Pana, aby tak było w przypadku każdej wspólnoty kościelnej, a w szczególności na terenach misyjnych. Zapewniam was o mej modlitwie i wszystkim wam z serca udzielam specjalnego Błogosławieństwa Apostolskiego.

Jan Paweł II, papież

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie, (9/2003)

BUDUJCIE BRATERSTWO WŚRÓD NARODÓW EUROPY

Przesłanie Ojca Świętego do przewodniczek i skautów z okazji VI Eurojamboree

W dniach 3-10 sierpnia w miejscowości Żelazko koło Ogradzińca odbywało się międzynarodowe spotkanie skautów. Z tej okazji Jan Paweł II skierował przesłanie, w którym zwrócił uwagę na potrzebę budowania Europy narodów z poszanowaniem godności każdego człowieka jako dziecka umiłowanego przez Boga.

Do Przewodniczek i Skautów Europy
zgromadzonych na VI Jamboree europejskim

1. Z okazji spotkania Eurojamboree Międzynarodowego Związku Przewodniczek i Skautów Europy,

które odbywa się w Polsce, z radością przesyłam wam, drogie przewodniczki i drodzy skauci Europy, serdeczne pozdrowienie, zapewniając o mojej duchowej łączności z wami w modlitwie. Temat obecnego Eurojamboree - *Duc in altum!* - nawiązuje do słów Jezusa skierowanych do Piotra: «Wyplłyn na głębie!» (Łk 5, 4). Zaprasza was do głębszej refleksji nad duchową drogą, zaproponowaną chrześcijanom całego świata na zakończenie Wielkiego Jubileuszu Roku 2000 i młodzieży w Toronto w ubiegłym roku.

2. Drodzy młodzi! Odpowiedzcie wielkodusznie na zaproszenie Chrystusa, by wypłynąć na głębie i stać się Jego świadkami, świadomi zaufania, które On w was pokłada, aby wraz z Nim odkrywać przyszłość. Spełnienie tej misji, którą Kościół wam powierza, wymaga przede wszystkim tego, abyście rozwijali autentyczne życie modlitwy, ożywiane sakramentami, zwłaszcza Eucharystią i Spowiedzią. Jak podkreślam w mojej niedawno opublikowanej Encyklice *Ecclesia de Eucharistia*, «każdy krok ku świętości... winien czerpać potrzebną siłę z Tajemnicy Eucharystii i ku niej kierować się jako do swego szczytu» (n. 60). Ważne jest zatem, by Msza św. stanowiła centrum i szczyt zarówno obecnego, jak i każdego innego waszego spotkania, a szczególnie waszego cotygodniowego świętowania dnia Pańskiego.

Doświadczenie skautingu, jako szczególna droga duchowego wzrostu, ma wielką wartość, bowiem umożliwia integralne wychowywanie osoby. Pomaga ono pokonać pokusę obojętności i egoizmu, aby otwierać się na bliźniego i na społeczeństwo. Może sprzyjać skutecznemu realizowaniu wymogów powołania chrześcijańskiego do bycia «solą ziemi i światłem świata» (por. Mt 5, 13-16). Zachęcam was, byście byli wierni bogatej tradycji waszego ruchu, zaangażowanego

w kształtowanie postaw dialogu, poczucia sprawiedliwości, lojalności, braterstwa w relacjach społecznych. Taki styl życia może stanowić wasz oryginalny wkład w budowanie głębszego i bardziej autentycznego braterstwa wśród narodów europejskich, cenny wkład w życie społeczeństw, w których żyjecie.

3. Drogie przewodniczki i drodzy skauci Europy! Jesteście cennym darem nie tylko dla Kościoła, ale również dla nowej Europy, której kształtowanie się dostrzegacie własnymi oczami, i jesteście powołani, «aby uczestniczyć z całym młodzieżowym zapałem w budowaniu Europy narodów, by uznano godność każdego człowieka jako dziecka umiłowanego przez Boga oraz aby budowano społeczeństwo oparte na solidarności i miłości braterskiej» (Audiencja dla przewodniczek i skautów zgromadzonych w Bazylice Watykańskiej, w: *Insegnamenti di Giovanni Paolo II*, XVII/2 (1994/2), s. 104).

4. W sanktuarium maryjnym na Jasnej Górze, które jest mi szczególnie bliskie, odnowicie przed Matką Bożą Częstochowską przyrzeczenia waszego chrztu, wasze ślubowanie skautów i waszą wolę bycia prawdziwymi apostołami miłości Pana. Powtórzycie słowa aktu zawierzenia Naszej Pani Zwiastowania, które wypowiedzieliście prawie dwadzieścia lat temu w katedrze Notre Dame w Paryżu podczas waszego pierwszego spotkania europejskiego. Odtąd fiat, którym Maryja odpowiedziała na wolę Bożą, stało się głównym elementem duchowości przewodniczek i skautów Europy, szczególnie dzięki modlitwie «Anioł Pański» i różańcowi. Oby te chwile modlitwy maryjnej, w tym roku poświęconym Matce Bożej Różańcowej, mogły nadal wypełniać wasze dni, ożywiając w waszych sercach pamięć cudownych dzieł Odkupienia, dokonanego dla nas przez Chrystusa.

Kiedy powrócicie do waszych domów, waszych rodzin i waszych wspólnot, wzboğaceni doświadczeniem tych dni, pozwólcie, aby rozbrzmiewały w waszych sercach słowa Jezusa: «Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata» (Mt 28, 20). Umocnieni Jego łaską, starajcie się z nowym entuzjazmem wypełniać wasze zadanie; w ten sposób skauting będzie dla was «środkiem uświęcenia w Kościele», który będzie umacniać i wspierać «głębszą więź między konkretnym życiem a waszą wiarą» (Statut, art. 1, 2, 7). To jest życzenie, które potwierdzam modlitwą.

Wasze Europejskie Spotkanie, odpowiedzialnych za Międzynarodowy Związek Przewodniczek i Skautów Europy, jak również każdego i każdą z was zawierzam wstawiennictwu Matki Bożej Częstochowskiej i z serca udzielam wszystkim Apostolskiego Błogosławieństwa.

Jan Paweł II, papież

Castel Gandolfo, 2 sierpnia 2003 r.

Źródło: *L'Osservatore Romano*,
wydanie polskie, (10/2003)

EPISKOPAT POLSKI

SŁOWO BISKUPÓW POLSKICH PRZED 25 ROCZNICĄ PONTYFIKATU OJCA ŚWIĘTEGO JANA PAWŁA II

Umiłowani Bracia i Siostry!

W łączności z Kościołem Powszechnym w miesiącu października wyrażamy szczerą wdzięczność Panu Bogu za 25 lat posługiwania Ojca Świętego na Stolicy Piotrowej. Wspominamy ze wzruszeniem 16 października 1978 roku, gdy nowym Papieżem został wybrany Kardynał Karol Wojtyła, który przyjął imię Jana Pawła II. Zaskoczenie, niedowierzanie, a potem wybuch radości i wdzięczności za wielkie dzieła Bożej łaski. Wspominamy także dzień 22 października 1978 roku: uroczysta inauguracja pontyfikatu na Placu św. Piotra i pamiętne słowa: *Nie lękajcie się! Otwórzcie, otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi*. A potem - rok po roku - lata wyteżonej pracy apostołskiej z dramatycznym akordem 13 maja 1981 roku, kiedy to świat wstrzymał oddech po zamachu na życie Ojca Świętego. W sposób szczególny wspominamy pierwszą pielgrzymkę Jana Pawła II do Polski i prorocze słowa wypowiedziane na Placu Zwyczajstwa: *Niech zstąpi Duch twój! I odnowi oblicze ziemi. Tej Ziemi!*

Dzień Papieski

Każdy z nas ma swoje własne, niepowtarzalne wspomnienia związane z osobą i nauczaniem Jana Pawła II. Te osobiste przeżycia łączą się jednak w jedno zbiorowe doświadczenie chrześcijańskiej wiary i narodowej dumy. Wyrazem, a jednocześnie nawiązaniem do tego wspólnego doświadczenia jest Dzień Papieski, jaki będziemy obchodzili za tydzień, w niedzielę, 12 października. Inicjatywa Dnia Papieskiego zrodziła się po wizycie Ojca Świętego w naszym kraju w roku 1999 r. W bieżącym roku będziemy Go obchodzić po raz trzeci. Dzień ten to przede wszystkim czas modlitwy w intencji Jana Pawła II i refleksji nad Jego nauczaniem. Jest to również dzień wspólnego świętowania poprzez uczestnictwo w koncertach, imprezach kulturalnych, i innych spotkaniach. Jest to wreszcie dzień jedności i solidarności, czego wyraz stanowi ogólnopolska zbiórka na stypendia dla zdolnej, lecz ubogiej młodzieży. Hasło tej zbiórki jest zawsze takie samo: *Dzielmy się miłością*. Natomiast temat całego trzeciego Dnia Papieskiego brzmi: *Jan Paweł II - Apostoł Jedności*.

Apostoł jedności

25 lat posługiwania Jana Pawła II to posługiwanie jedności, która swe ostateczne źródło ma w Bogu. Wewnętrzna jedność Boga stała się jednością dla nas

w Jezusie Chrystusie, prawdziwym Bogu i prawdziwym człowieku. Boża jedność, oferowana nam w Jezusie, ma różne wymiary: od kosmicznego, poprzez społeczny aż do jednostkowego.

Jezus Chrystus dał nam wspólnotę Kościoła jako widzialny znak Bożej jedności w różnorodności. Ten dar jest zarazem zadaniem. Dlatego Jan Paweł II stwierdza: *Czynić Kościół domem i szkołą komunii: oto wielkie wyzwanie, jakie czeka nas w rozpoczynającym się tysiącleciu, jeśli chcemy pozostać wierni Bożemu zamysłowi, a jednocześnie odpowiedzieć na najgłębsze oczekiwania świata (Novo millennio ineunte, 43)*. Aby być szkołą jedności dla innych, Kościół musi być najpierw domem jedności dla swoich. Ojciec Święty uczy nas niestrudzenie jak budować Kościół jako wspólnotę wspólnot. Przypomina nam, że *Komunia powinna być wyraźnie widoczna w relacjach między biskupami, kapłanami i diakonami, między duszpasterzami, a całym Ludem Bożym, między duchowieństwem a zakonnikami, między stowarzyszeniami i ruchami kościelnymi (Novo millennio ineunte, 45)*. Centrum Komunii Kościoła jest Eucharystia. „Kościół żyje dzięki Eucharystii” - przypomina nam Papież w swej ostatniej encyklice. Jan Paweł II wspomina swoje sprawowanie Mszy świętej, poczynawszy od kościoła parafialnego w Niegowici aż po ołtarze zbudowane na stadionach i placach wielkich miast całego świata. I stwierdza: *Nawet wtedy bowiem, gdy Eucharystia jest celebrowana na małym ołtarzu wiejskiego kościoła, jest ona wciąż poniekąd sprawowana na ołtarzu świata. Jednoczy niebo z ziemią (Ecclesia de Eucharystia, 8)*.

Jan Paweł II, który - jak nikt inny - jest człowiekiem miłującym Kościół, jest zarazem otwarty na to wszystko, co znajduje się poza widzialnymi granicami Kościoła instytucjonalnego. Szuka niestrudzenie dróg jedności w różnych formach nierzadko trudnego dialogu ekumenicznego i religijnego. Podczas międzyreligijnych spotkań w Asyżu Jan Paweł II pokazał, że jeśli nawet trudno modlić się razem tymi samymi słowami, to na pewno można i trzeba zbierać się razem, aby modlić się obok siebie w postawie wzajemnego szacunku. Dzięki takiej postawie Ojciec Święty stał się ważnym punktem odniesienia dla wszystkich ludzi dobrej woli szukających tego; co jest najwyższym dobrem.

Budowanie Bożej jedności, której Ojciec Święty jest sługą i apostołem, wiąże się z wymogiem szczególnej troski o ubogich. Jan Paweł II zawsze pamięta o tych najuboższych i najmniejszych i niejednokrotnie stawał się głosem tych, którzy nie mają głosu. W ostatnim okresie Papież przepowiada Ewangelię również poprzez własną słabość fizyczną. Kościołowi Ojciec Święty przypomina, że *rozpoczynający się wiek i tysiąclecie będą świadkami (...) jak wielkiego poświęcenia wymaga miłosierdzie wobec najuboższych (Novo millennio ineunte, 49)*. I stwierdza: *Potrzebna jest dziś nowa „wyobraźnia miłosierdzia”, której przejawem będzie nie tyle i nie tylko skuteczność pomocy, ale zdolność bycia bliźnim dla cierpiącego człowieka, solidaryzowania się z nim, tak aby gest pomocy nie był odczuwany*

jako poniżająca jałmużna, ale jako świadectwo braterskiej wspólnoty dóbr (*Novo millennio ineunte*, 50). Tego rodzaju „wyobraźnia miłosierdzia” potrzebna jest szczególnie w kontekście procesów jednoczenia się Europy i globalizacji świata. W ich centrum powinien bowiem znajdować się konkretny człowiek, a nie bezduszne mechanizmy oparte na podaży i popycie.

Wielkie, społeczne perspektywy papieskiego posługiwania jedności nie tylko nie przysłaniają, ale wręcz uwypuklają fakt, że Jan Paweł II trafia wprost, bezpośrednio do ludzkich serc. Niejeden z nas - stojąc w wielotysięcznym tłumie miał niekiedy wrażenie, że Papież mówi jakby do niego osobiście. Słowa Ojca Świętego jednały nas w przedziwny sposób z naszym osobistym losem. Ta lecząca moc papieskiego przepowiadania płynie z jego zjednoczenia z Chrystusem i z głębokiej wiary, że *spotykając Chrystusa, każdy człowiek odkrywa tajemnicę własnego życia* (*Incarnationis mysterium*, 1). W tym kontekście warto wspomnieć raz jeszcze Mszę świętą w roku 1979 na Placu Zwycięstwa. Jan Paweł II wołał wówczas: *Człowiek nie może siebie sam do końca zrozumieć bez Chrystusa. Nie może zrozumieć ani kim jest, ani jaka jest jego właściwa godność, ani jakie jest jego powołanie i ostateczne przeznaczenie. Naszym bowiem przeznaczeniem jest wieczna jedność z Bogiem i z ludźmi w niebieskiej Ojczyźnie, a tego nie można zrozumieć bez Chrystusa, który umarł i zmartwychwstał dla naszego zbawienia.*

Nie sposób wskazać na wszystkie obszary służby Jana Pawła II na rzecz jedności Boga z ludźmi i pomiędzy ludźmi. Papież łączy otwartość na różne kultury i narody z umiłowaniem tego, co ojczyste i swojskie. Ten pielgrzym świata niejednokrotnie dawał wyraz przywiązania do swych małych ojczyzn. Ojciec Święty łączy przeszłość z przyszłością: poprzez liczne beatyfikacje i kanonizacje zaprasza nas do czerpania z dziedzictwa przodków, a zarazem ufnie patrzy w przyszłość i wzywa do *wyflnięcia na głębie* tego, co nowe i przez to niekiedy niepokojące. Inny obszar papieskiej posługi jedności, to sprzyjanie demokratycznym, pluralistycznym przemianom z jednoczesnym stanowczym odwoływaniem się do niezmiennych zasad i wartości. Warto wreszcie zauważyć, że ponad 80-letni Ojciec Święty łączy starych z młodymi ucząc nas międzypokoleniowej solidarności i wzajemnego zrozumienia. Z jednej strony pisze piękny, oparty na osobistym doświadczeniu, „List do osób w podeszłym wieku”, z drugiej zaś wciąż przyciąga miliony młodzieży z całego świata.

Co Bóg złączył...

Czytania dzisiejszej niedzieli też mówią nam o jedności. Księga Rodzaju ukazuje nam jedność w różnorodności mężczyzny i kobiety: *mężczyzna opuszcza ojca swego i matkę swoją i łączy się ze swą żoną tak ściśle, że stają się jednym z ciałem* (2,24). Jednak ten pierwotny plan Boży, co do jedności mężczyzny i kobiety, został przyćmiony zatwardziałością serc ludzkich. To właśnie ze względu na te za-

twardziałość Mojżesz pozwalał dać list rozwodowy. Jezus w Ewangelii powraca do pierwotnych Bożych zamierzeń, po czym napomina: *Co więc Bóg złączył, tego człowiek niech nie rozdziela* (Mk 10,9).

Dziś małżeństwo i rodzina są coraz bardziej zagrożone. Rozwody, próby równania małżeństwa ze związkami homoseksualnymi, zamknięcie na życie, aborcja, eutanazja - to niektóre z przejawów zatwardziałości współczesnego człowieka. Jan Paweł II angażuje się niestrudzenie w obronę rodziny i podkreśla, że w tej sprawie Kościół nie może ulegać naciskom pewnego typu kultury, nawet jeśli jest ona rozpowszechniona i czasem agresywna (*Novo millennio ineunte*, 47). Ojciec Święty jest przekonany, że przyszłość ludzkości zależy od jedności rodzin. Dlatego wzywa nas do tego, abyśmy kochali rodzinę; zaś szczególną formą miłości wobec dzisiejszej rodziny chrześcijańskiej, kuszonej często zniechęceniem, dręczonej rosnącymi trudnościami, jest przywrócenie jej zaufania do siebie samej, do własnego bogactwa natury i łaski, do posłannictwa powierzonego jej przez Boga (*Familiaris consortio*, 86). To właśnie rodzina stanowi najpełniejszy ludzki obraz jedności samego Boga oraz jedności pomiędzy Chrystusem a Kościołem.

W najbliższą niedzielę, obchodząc uroczyste Dzień Papieski, ogarnijmy serdeczną myślą i gorącą modlitwą Ojca Świętego. Módlmy się, aby Kościół poprzez osobę i posługiwanie Jana Pawła II stawał się coraz bardziej czytelnym znakiem jedności w dzisiejszym świecie. Weźmy udział w zgromadzeniach liturgicznych, czuwaniach modlitewnych, apelach, konferencjach, przygotowanych w naszych parafiach i wspólnotach. W miesiącu październiku módlmy się szczególnie na różańcu, który jest modlitwą tak bardzo drogą Ojcu Świętemu. Włączmy się również w zbiórkę na stypendia dla utalentowanej młodzieży, pokazując czynem, że nie brak nam „wyobraźni miłosierdzia”, o którą prosi Papież. Zanieśmy Ojcu Świętemu najpiękniejszy Jubileuszowy Dar - żywy pomnik, utworzony z wdzięcznych i miłujących serc.

Niech Maryja, Królowa Różańca Świętego wyprasza Kościołowi i Światu dar jedności, a nam współpracę z Ojcem Świętym w tym wielkim zadaniu.

Podpisali: Kardynał Prymas, Arcybiskupi i Biskupi
Członkowie Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, 23 września 2003r.

List Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski należy odczytać
z ambon w niedzielę 5 października 2003r.

KOMUNIKAT Z 324. ZEBRANIA PLENARNEGO KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

W dniach 21-22 października 2003 r. odbyło się w Warszawie 324. Zebranie Plenarne Konferencji Episkopatu Polski pod przewodnictwem Józefa Kardynała Glempa, Prymasa Polski. Uczestniczył w nim także Nuncjusz Apostolski w Polsce.

1. Zebranie biskupów zbiegło się czasowo z obchodami jubileuszu pontyfikatu Ojca Świętego Jana Pawła II. Z tej okazji w Bazylice Krzyża Świętego w Warszawie biskupi pod przewodnictwem Nuncjusza Apostolskiego uczestniczyli w uroczystej liturgii dziękczynnej za 25 lat posługi Ojca Świętego w Kościele Powszechnym. Wcześniej wzięli udział w Nadzwyczajnym Koncercie Oratoryjnym ku czci Jana Pawła II oraz w otwarciu wystawy poświęconej tyjciu i działalności Ojca Świętego.

W tym szczególnym momencie biskupi polscy kierują ku Następcy św. Piotra serdeczne myśli i uczucia pełne miłości dziękując za stałą troskę o Kościół w Polsce, a zwłaszcza za pielgrzymki do Ojczyzny i wszystkie przesłania do narodu polskiego. Jednocześnie biskupi nadal grosza wiernych o modlitwę w intencji Jana Pawła II.

2. Obchody jubileuszu pontyfikatu stały się również szczególną sposobnością do dziękczynienia całego Kościoła w Polsce. III Dzień Papieski, obchodzony w niedzielę 12 października 2003, zjednoczył raz jeszcze Polaków na modlitwie i rozważaniu nauczania papieskiego. Publiczna zbiórka pieniędzy na stypendia dla niezamożnej młodzieży przyczynia się do budowania żywego pomnika Ojcu Świętemu poprzez pomoc w edukacji młodych ludzi z polskich wsi i małych miast. Biskupi wyrażają wdzięczność tym wszystkim, którzy w jakikolwiek sposób włączyli się w obchody Dnia Papieskiego.

3. Episkopat z radością przyjął nową adhortację apostolską Ojca Świętego Jana Pawła II „Pastores gregis”, która jest owocem X Zwyczajnego Synodu Biskupów. Adhortacja „O biskupie, służcie Ewangelii Jezusa Chrystusa dla nadziei świata” ukazuje całokształt posługi biskupiej we współczesnym kontekście nadwątłych nadziei. Radością też napawa wyniesienie do godności kardynalskiej ks. prof. Stanisława Nagy’ego z Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

4. Biskupi wydali specjalne Oświadczenie, w którym przypominają, „że wiara chrześcijańska nadała duchowe istotne znamię cywilizacji europejskiej i nadal dla milionów ludzi jest takie dziś żywą, rzeczywistością współkształtującą tożsamość europejską”. Podejmując głos Ojca Świętego, biskupi polscy kolejny raz zwracają uwagę na potrzebę odwołania się do tradycji chrześcijańskiej w przyszłym Traktacie Konstytucyjnym Unii Europejskiej.

5. Biskupi przyjęli ze zdumieniem i ubolewaniem zapowiedzi zmian prawnych niosących dodatkowe zagrożenia dla życia poczętego. Jako pasterze Kościo-

ła podkreślają, te propozycje te są niemożliwe do pogodzenia z chrześcijańską wizją człowieka i nie mogą, być popierane przez żadnego z katolików. Ponadto apeluję, do wszystkich ludzi dobrej woli, a zwłaszcza do stowarzyszeń i ruchów katolickich o podjęcie działań, które wyrażą szacunek dla nienaruszalnej godności życia oraz będą chronić rodzinę i małżeństwo pojmowane jako związek mężczyzny i kobiety. W tej sprawie zostało wydane osobne oświadczenie biskupów.

6. Wśród omawianych zagadnień duszpasterskich biskupi ponownie zwrócili uwagę na problemy związane z narastającym bezrobociem, a także przejawami wykrywania ludzi pracy. Wyrazem solidarności z bezrobotnymi będzie dzień modlitwy w ich intencji, wyznaczony na 4 grudnia, w liturgiczne wspomnienie św. Barbary.

7. Biskupi pozytywnie ocenili wypracowany projekt umowy z Warszawską Prowincją Zgromadzenia Redemptorystów w sprawie Radia Maryja.

Ponadto zebranie plenarne przyjęło dokument „Wskazania dotyczące występowania duchownych i osób zakonnych w środkach społecznego przekazu”.

Na zakończenie Roku Różańca Świętego, biskupi zawierają Maryi, Królowej Różańca Świętego swoją posługę, pracę Kościoła w Polsce i cały naród.

Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi zebrani

na 324. Zebraniu Plenarnym

Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, 22 października 2003 r. ,

Komunikat do odczytania w niedzielę 26 października 2003 r.

Dobru współczesnemu służy realizacja tych celów, nie zaś spełnianie ideologicznych postulatów wólturów formułowanych przez radykalną grupę.

Warszawa, 21.10.2003 r.

Szanowni, Drodzy Rolnicy!

Pan nasz Jezus Chrystus przyniósł dobrą nowinę o zbawieniu i założył swój Kościół, aby temu zbawieniu służył. Kiedy jednak widział, że idący za nim wielki tłum jest głodny powiedział do uczniów: „Żal mi tego tłumu, bo już trzy dni trwają przy mnie a nie mają co jeść» (Mk 8,2). Włączając się w tę troskę Zbawiciela pragnę skierować do Was, Drodzy Rolnicy, krótką zachętę.

Jak wiadomo, w wyniku referendum, które odbyło się tego roku w naszym kraju, Polska od maja 2004 roku będzie członkiem Unii Europejskiej. Niezależnie od indywidualnych poglądów dotkną nas określone obciążenia a także otworzą się możliwości pozyskania funduszy. Polscy rolnicy będą mogli się starać o dopłaty bezpośrednio.

W związku z tym różne instytucje będą prowadziły szkolenia, które mogą pomóc rolnikom w tych staraniach.

W trakcie spotkań szkoleniowych będzie można:

- zapoznać się z zasadami pozyskiwania dopłat do obszaru rolnego;
- nauczyć się wypełniania *Wniosku o wpis do ewidencji producentów* oraz *Wniosku o przyznanie płatności obszarowych*;
- otrzymać materiały informacyjne i instrukcje.

Szanowni, Drodzy Rolnicy! Bardzo serdecznie zachęcam Was do skorzystania ze wspomnianych możliwości a także z pomocy różnych instytucji, które do koca kwietnia 2004 roku zechcą służyć rolnikom fachową informacją.

Wszystkim Rolnikom i Tym, którzy ich wspierają niech Bóg błogosławi!

Krajowy Duszpasterz Rolników

Biskup Jan Styrna

Elbląg, 2003.10.21

OŚWIADCZENIE EPISKOPATU POLSKI W SPRAWIE NIENARUSZALNEJ GODNOŚCI ŻYCIA LUDZKIEGO

Biskupi zgromadzeni na 324. zebraniu plenarnym Konferencji Episkopatu Polski rozważając kwestie godności życia ludzkiego przyjęli z ubolewaniem zapowiedzi zmian prawnych niosących dodatkowe zagrożenia dla życia poczętego i chrześcijańskiego wzorca rodziny.

Pragniemy podkreślić jako pasterze Kościoła, że propozycje te, niemożliwe do pogodzenia z chrześcijańską wizją człowieka, nie powinny być popierane przez żadnego z katolików. Życie ludzkie nie powinno być bowiem przedmiotem przetargu politycznego. Szacunku dla życia nie wolno nigdy uzależniać od warunków ekonomicznych. Apelujemy do stowarzyszeń i ruchów katolickich o podjęcie działań, które wyraża chrześcijański szacunek równo dla świętości rodzin jak i nienaruszalnej godności życia od poczęcia do naturalnej śmierci.

Apelujemy także do wszystkich ludzi dobrej woli, zwłaszcza parlamentarzystów, aby kierując się zasadami humanizmu dali wyraz szacunku dla niezbywalnej godności człowieka. Próba tworzenia porządku społecznego pouczona z jednoczesnym lekceważeniem ludzkiej godności prowadzi do nieludzkiego społeczeństwa i niesie ryzyko cywilizacji śmierci.

Szeroki udział społeczny w jubileuszu 25. lecia pontyfikatu Jana Pawła II zobowiązuje nas wszystkich do obrony i promocji kultury życia, tak istotnej dla nauczania Papieża Polaka. Apelujemy, aby osoby odpowiedzialne za dobro społeczne zwróciły swoją uwagę na rzeczywiste trudności, z którymi boryka się społeczeństwo. Należą do nich bieda społeczna, bezrobocie, korupcja, brak odpowiedniego przygotowania zwłaszcza rolników do nowych warunków życia w jednoczącej się Europie.

Dobru wspólnemu służy realizacja tych celów, nie zaś spełnianie ideologicznych postulatów formułowanych przez radykalne grupy.

Warszawa, 21.10 2003 r.

OŚWIADCZENIE EPISKOPATU POLSKI W SPRAWIE FUNDAMENTALNYCH WARTOŚCI W TRAKTACIE UNII EUROPEJSKIEJ

Biskupi zgromadzeni na 324. Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski z uwagą śledzą dyskusję wokół podstawowych wartości, na których ma wspierać się przyszła Wspólnota Europejska.

Z ogromnym niepokojem stwierdzamy, że w preambule przyszłego Traktatu Europejskiego nie tylko brak odniesienia do Boga, jako źródła elementarnych wartości, na których wspiera się tożsamość europejska, ale także brak jakiegokolwiek odniesienia do uformowanego sumienia jako podstawowego kryterium oceny moralnej. Brak też odniesienia do społecznych zasad: solidarności i pomocniczości, na których powinno się opierać współdziałanie organów Unii Europejskiej z właściwymi instytucjami narodowymi. Zdumienie budzi także opuszczenie idei braterstwa, które jest przejawem naturalnych relacji międzyludzkich, bez którego trudno sobie wyobrazić pokojowe współżycie różnych narodów.

Podjmując głos Ojca Świętego Jana Pawła II, przypominamy, że wiara chrześcijańska nadała istotne duchowe znamię cywilizacji europejskiej i nadal dla wielu milionów ludzi jest także dziś żywą rzeczywistością współkształtującą tożsamość europejską.

Respektując w pełni autonomię i niezależność instytucji cywilnych domagamy się w imię demokracji analogicznego poszanowania dla wartości religijnych oraz moralnych. Nierespektowanie zasady poszanowania wzajemnych przekonań i dyskryminowanie ludzi wierzących, którzy stanowią zdecydowaną większość społeczeństwa europejskiego podważa najbardziej istotne cele leżące u podstaw jedności europejskiej.

Warszawa, 21.10.2003 r.

Udostępnione mediom za pośrednictwem Biura Prasowego
Konferencji Episkopatu Polski

ks. dr Józef Kłoch

Rzecznik

Konferencji Episkopatu Polski

BISKUP SIEDLECKI

LIST BISKUPA SIEDLECKIEGO NA 59 TYDZIEŃ MIŁOSIERDZIA

Dzisiejszą niedzielą Kościół w Polsce rozpoczyna 59. Tydzień Miłosierdzia. Jego obchody przypadają w roku, który obchodzony jest w Europie jako Rok Osób Niepełnosprawnych, nawiązuje również do tegorocznego programu duszpasterskiego Kościoła w Polsce, który realizowany jest pod hasłem „Umiłować Chrystusa”, stąd hasło wiodące tego tygodnia „Umiłować Chrystusa we wspólnocie z niepełnosprawnymi”. Tydzień Miłosierdzia ma nam przypomnieć nasze obowiązki wobec osób niepełnosprawnych, ma zwrócić naszą uwagę na szczególną wartość człowieka, który jest dzieckiem bożym niezależnie od jego sprawności fizycznej czy psychicznej. Chorzy a także niepełnosprawni często potrzebują pomocy. Najczęściej pomoc niosą im najbliżsi, rodzina, służba zdrowia, ale to nie wystarczy. Chodzi nie tylko o pomoc w pokonywaniu fizycznych barier, lecz także przeszkód w sferze ducha, niwelowanie wszelkiego rodzaju różnic.

Ojciec Święty Jan Paweł II powiedział: „Społeczeństwo jest takie, jaki jest jego stosunek do osób chorych i niepełnosprawnych”. W naszym społeczeństwie jest wiele osób życzliwych, chętnie spieszących z pomocą potrzebującym, doświadczaliśmy tego wiele razy, ogłaszając różnego rodzaju potrzeby czy konieczność pomocy poszkodowanym przez kataklizmy, ale kiedy spotykają się z osobami niepełnosprawnymi pojawia się lęk, który powoduje, że zdrowi w obliczu niepełnosprawności nie wiedzą, jak się zachować, stają się bezradni. Troska o niepełnosprawnych przynależy od najdawniejszych czasów do tradycji chrześcijańskiej. Sam Jezus niejednokrotnie pochylał się nad biedą ludzi, zauważał ich cierpienie, spieszył z pociechą. Chrystus, który wydoskonalił się przez cierpienie zna jego wartość i umie spieszyć cierpiącym z pomocą, docenia tych wszystkich, którzy dobrowolnie biorą swój krzyż i idą za Nim.

Styl przeżywania cierpienia, jakiegokolwiek ono jest, zależy od wiary tego, kto cierpi. Wiara buduje i umacnia się przez całe życie, natomiast weryfikuje się w chwilach cierpienia. Szczególnej pomocy, szczególnej troski potrzebują ci, którzy utracili swoją sprawność fizyczną gwałtownie, na skutek wypadku lub powikłań chorobowych. Na pierwszym etapie przeżywania kalectwa przychodzi często kryzys wiary. Dochodzi czasem do „wadzenia” się z Bogiem, często stawia się pytanie „dlaczego”. Może wtedy dojść do jeszcze pełniejszego zawierzenia Bogu i umocnienia życia wewnętrznego, albo do kryzysu wiary. Dlatego wobec ludzi dotkniętych kalectwem, które przychodzi gwałtownie, otoczenie powinno wyka-

zać szczególnie wiele delikatności, cierpliwości i taktu. Takiemu człowiekowi trzeba pomóc w podjęciu dialogu z cierpiącym Chrystusem.

W środowisku ludzi niepełnosprawnych jest wielkie zapotrzebowanie na pogłębione życie religijne, o czym świadczy ich chętny udział w rekolekcjach, pielgrzymkach czy grupach modlitewnych.

Ludzie zdrowi powinni umożliwić niepełnosprawnym udział w życiu religijnym w parafii, w niedzielnej liturgii Mszy Świętej, czy w innych nabożeństwach. Jest tu miejsce na właściwe odczytanie zachęty Chrystusa do okazywania drugiemu człowiekowi miłości. Miłości, która objawia się nie tylko w słowie ale jeżeli ma być prawdziwa, ma objawić się w czynach. „*Wszystko, co czyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili*”/Mt 25,40/. Oczywiście, musi być to działanie wychodzące naprzeciw realnym potrzebom człowieka oczekującego pomocy. Potrzeba najpierw słuchać jego wołania, wchodząc w głąb jego zagubienia, bezradności czy ograniczoności fizycznej lub intelektualnej.

W naszym codziennym życiu spotykamy wiele osób, które chcą żyć dla drugiego człowieka, gotowe przychylić mu nieba. Rozwijają się na całym świecie również i w Polsce forma pomocy, którą nazywamy wolontariatem.

Wolontariat to ruch społeczny, który opiera się na bezinteresownej woli służenia innym ludziom. Zaangażowanie wolontariusza jest dobrowolne, wynika z jego dobrej wolnej woli. Wolontariat zakłada pewną ciągłość i systematyczność w działaniach podejmowanych na rzecz najbardziej potrzebujących.

Wolontariusze mówiąc o swoim zaangażowaniu bardzo rzadko zwracają uwagę na korzyści społeczne wypływające z ich działalności, natomiast prawie zawsze wskazują na pewne wartości osobowe. Tym co zadecydowało o ich zaangażowaniu, było czyjeś osobiste nieszczęście, czyjaś potrzeba, chęć dzielenia się sobą z innymi.

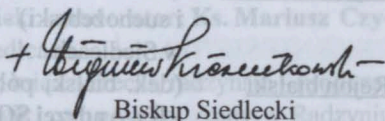
Do przedstawicieli wolontariatu międzynarodowego w styczniu 1981 roku Jan Paweł II mówił: „Jakże można nie zachwycać się tym, że we wspólnotach chrześcijańskich rozwijają się grupy wolontariuszy, które mogą służyć braciom, by w ten sposób budować bardziej sprawiedliwy i ludzki świat. Wolontariat stanowi znak i wyraz ewangelicznej miłości, która jest bezinteresownym darem z siebie samego – darem ofiarowanym bliźnim, zwłaszcza najuboższym i potrzebującym (...)

Kościół jest coraz bardziej świadomy, że dzisiaj nie wystarczą doraźne akcje charytatywne, nastawione na minimalizowanie skutków biedy. Potrzeba profesjonalnych działań zmierzających do usuwania przyczyn wszelkiego rodzaju ubóstwa”.

W naszej Diecezji przy wielu parafiach działają punkty i grupy charytatywne, które opierają się przede wszystkim na ludziach, którzy dobrowolnie angażują się do służby na rzecz potrzebujących. Ich praca często jest trudna bo z jednej strony widzą ogrom potrzeb ludzi zgłaszających się do nich a z drugiej strony ograniczone możliwości spieszenia im z pomocą. Swą pracę traktują jednak bardzo poważ-

nie i działają z całym zaangażowaniem na rzecz biednych. Za ich pracę okazmy im naszą wdzięczność, to ich jedyna zapłata.

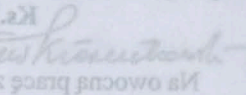
L. Tydzień Miłosierdzia to czas modlitwy i solidarności z osobami niepełnosprawnymi i potrzebującymi. Trwajmy jednymyślnie na modlitwie w ramach nabożeństw tego tygodnia. Wśród różnych intencji modlitewnych niech znajdzie się miejsce na modlitwę dziękczynną za ludzi o wrażliwych sercach, którzy spieszą z pomocą potrzebującym, prosimy również dla nich o dar zdrowia. Pragniemy również ofiarować cierpienia osób niepełnosprawnych i ich rodzin w intencjach Ojca Świętego i prosić Boga, aby Jego opieka rozciągała się nad całym Kościołem, Ojczyzną i światem.

Biskup Siedlecki

Siedlce, dnia 02.10.2003 r.

Zarządzenie: Tekst przeznaczony jest do duszpasterskiego wykorzystania.

Ks. Piotr Sawczuk
Kancelarz

Ks. Piotr Sawczuk
Kancelarz

Ortuzymy:

3. Ks. Krzysztof Paweł - Diecezjalny Moderator Ruchu "Światło Życie";

4. Ks. Dariusz Karłowiak - Moderator Domowego Kościoła Diecezji Siedleckiej;

Księża Proboszczowie i hr. Bożego Ciała w Siedlcach, par. p.w. św. Józefa

Podlaskim, par. p.w. św. Józefa, par. p.w. św. Józefa, par. p.w. św. Józefa

1. Ks. Grzegorz Suchodolski - Diecezjalny Duszpasterz Miłosierdzia

2. Księża Proboszczowie: par. katedralny w Siedlcach, par. katedralny w Siedlcach, par. p.w. św. Józefa

3. Księża Proboszczowie: par. p.w. MB Nieustającej Pomocy w Radzymnie Podlaskim, par. p.w. św. Józefa

4. Księża Proboszczowie: par. p.w. św. Józefa, par. p.w. św. Józefa, par. p.w. św. Józefa

Siedlce, dnia 1 października 2003 r.

BISKUP SIEDLECKI

L. dz. 983/03

DEKRET

Powodowany troską o sprawne funkcjonowanie duszpasterstwa młodzieży w Diecezji Siedleckiej, niniejszym ustanawiam na bieżący rok szkolny 2003/2004 następujących księży **rejonowymi duszpasterzami młodzieży**:

Rejon siedlecki (dek. siedlecki, łosicki, grębkowski, zbuczynski, domanicki i suchożebrski) - **Ks. Adam DANILUK**, wik. par. katedralnej w Siedlcach.

Rejon bialski (dek. bialski północny i południowy, janowski, terespolski) - **Ks. Andrzej SOCHAL**, duszpasterz akademicki w Białej Podlaskiej.

Rejon łukowski (dek. łukowski I i II, adamowski) - **Ks. Franciszek KLEBANIUK**, wik. par. Przemienienia Pańskiego w Łukowie.

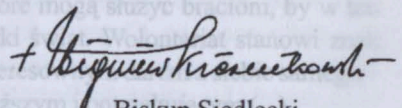
Rejon radzyński (dek. radzyński i międzyrzecki) - **Ks. Marek ANDRZEJUK**, wik. par. p.w. MB Nieustającej Pomocy w Radzynie Podlaskim.

Rejon parczewski (dek. parczewski, komarowski, włodawski, wisznicki i hański) - **Ks. Krzysztof DOMAŃSKI**, wik. par. p.w. św. Jana Chrzciciela w Parczewie.

Rejon garwoliński (dek. garwoliński, łaskarzewski, osiecki, rycki i żelechowski) - **Ks. Adam KARCZ**, wik. par. p.w. św. Piusa V w Dęblinie.

Na owocną pracę z serca błogosławie

Ks. Piotr Sawczuk
Kancelerz

Biskup Siedlecki

Do wiadomości:

1. Ks. Grzegorz SUCHODOLSKI – Diecezjalny Duszpasterz Młodzieży;
2. Księża Proboszczowie: par. katedralnej w Siedlcach, par. Przemienienia Pańskiego w Łukowie, par. p.w. MB Nieustającej Pomocy w Radzynie Podlaskim, par. p.w. św. Jana Chrzciciela w Parczewie i par. p.w. św. Piusa V w Dęblinie.

Siedlce, dnia 30 września 2003 r.

BISKUP SIEDLECKI

L. dz. 980/03

DEKRET

Powodowany troską o sprawne funkcjonowanie i dalszy rozwój kręgów Domowego Kościoła Ruchu "Światło-Życie" na terenie Diecezji Siedleckiej, niniejszym powołuję na bieżący rok formacyjny następujących księży do pełnienia funkcji moderatora rejonowego Domowego Kościoła:

I rejon - dek. siedlecki, suchożebrski, łosicki - **moderator: Ks. Mariusz Czyżak**, wik. par. Bożego Ciała w Siedlcach.

II rejon - dek. łukowski I i II, adamowski, międzyrzecki, radzyński - **moderator: Ks. Zbigniew Komoszka**, wik. par. p.w. św. Anny w Radzynie Podlaskim.

III rejon - dek. parczewski, wisznicki, włodawski - **moderator: O. Jan Bednarz OSPPE**, prob. par. p.w. św. Ludwika we Włodawie.

IV rejon - dek. bialski północny i południowy, terespolski - **moderator: Ks. Paweł Florowski**, wik. par. p.w. Narodzenia NMP w Białej Podlaskiej.

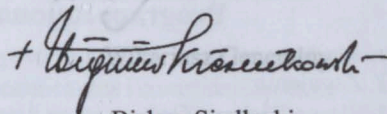
V rejon - dek. garwoliński, osiecki, łaskarzewski, rycki - **moderator: Ks. Adam Lemieszek**, wik. par. p.w. MB Częstochowskiej w Garwolinie.

Na owocną pracę z serca błogosławie

Ks. Dr Wiesław Kazimieruk

Ks. Piotr Sawczuk

Kanclerz

Biskup Siedlecki

Otrzymują:

3. Ks. Krzysztof Pawelec - Diecezjalny Moderator Ruchu "Światło-Życie";

4. Ks. Dariusz Karbowski - Moderator Domowego Kościoła Diecezji Siedleckiej;

Księża Proboszczowie par. Bożego Ciała w Siedlcach, par. p.w. św. Anny w Radzynie Podlaskim, par. p.w. Narodzenia NMP w Białej Podlaskiej i par. p.w. MB Częstochowskiej w Garwolinie.

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

NOMINACJE

Ks. Wojciech Psionka, mianowany wikariuszem par. Wniebowzięcia NMP w Kocku (10.10)

Ks. Mariusz Konieczny, mianowany wikariuszem par. MB Nieustającej Pomocy w Radzynie Podlaskim (23.10)

s. Cecylia Purta, mianowana notariuszem Sądu Biskupiego (13.10)

Ks. Tomasz Bieliński, skierowany na studia doktoranckie w zakresie Teologii Pastoralnej w UKSW w Warszawie (30.09)

PRZENIESIENIA

Ks. Wiesław Głowacki, z urzędu proboszcza par. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Hannie, na urząd proboszcza par. Św. Jakuba Ap. w Przesmykach (22.10)

Ks. Wiesław Sitarski, z urzędu wikariusza w par. MB Nieustającej Pomocy w Radzynie Podlaskim, na urząd proboszcza par. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Hannie (23.10)

ZWOLNIENIA

Ks. Krzysztof Samsel, zwolniony z urzędu notariusza Sądu Biskupiego w Siedlaczach (03.10)

Ks. Sylwester Walerian Grondzik, zwolniony z urzędu proboszcza par. Św. Jakuba Ap. w Przesmykach i przeniesiony na emeryturę (22.10)

Ks. Piotr Sawczuk
Kancierz

Biskup Siedlecki

KOMUNIKATY KURII

Siedlce, 30 września 2003 r.

KURIA DIECEZJALNA SIEDLECKA

L.dz. 981/03

**Wielebny
Ksiądz Proboszcz
Parafii**

Zbliża się 7 rocznica beatyfikacji Wincentego Lewoniuka i Towarzyszy, Męczenników z Pratulina. Beatyfikacja ta była wielkim darem Opatrzności Bożej dla Kościoła Siedleckiego, za który pragniemy dziękować Panu Bogu.

Uroczystości rocznicowe będziemy przeżywać **w poniedziałek, 6 października:**

- w Sanktuarium Męczenników Podlaskich **w Pratulinie o godzinie 12⁰⁰** pod przewodnictwem Biskupa Henryka Tomasika

- **w Katedrze Siedleckiej o godz. 18⁰⁰** pod przewodnictwem Biskupa Ordynariusza Zbigniewa Kiernikowskiego.

Na to wspólne dziękczynienie Biskup Siedlecki serdecznie zaprasza kapłanów, rodziny zakonne, grupy apostołskie i wszystkich wiernych świeckich.

+ Henryk Tomasik

Ks. Dr Wiesław Kazimieruk Wikariusz Generalny
Dyrektor Wydziału
Duszpasterskiego

Ks. Dr Wiesław Kazimieruk
Dyrektor Wydziału
Duszpasterskiego

+ Henryk Tomasik
Wikariusz Generalny

Siedlce, 8 października 2003 r.

KURIA DIECEZJALNA SIEDLECKA

L.dz. 1022/03

Wielebny

Ksiądz

Kuria Diecezjalna, Wydział Duszpasterski, zawiadamia, że 15 i 29 listopada br. odbędą się Rejonowe Konferencje Księży, poświęcone realizacji programu duszpasterskiego na rok 2003/2004.

Słowo wprowadzające w problematykę programu duszpasterskiego wygłosi **Jego Ekscelencja Biskup Siedlecki prof. dr hab. Zbigniew Kiernikowski.**

Konferencje odbędą się w Wyższym Seminarium Duchownym, o godzinie 10⁰⁰:

15 listopada - dla wszystkich Księży Proboszczów;

29 listopada - dla wszystkich Księży Wikariuszy i Prefektów.

+ Henryk Jarnacki

Ks. Dr Wiesław Kazimieruk

Wikariusz Generalny

Dyrektor Wydziału

Duszpasterskiego

Program Rejonowej Konferencji Księży

1. Zagajenie.
2. Słowo Biskupa Ordynariusza wprowadzające w problematykę programu duszpasterskiego na rok 2004.
3. Rozmowa na temat realizacji programu w ramach duszpasterstwa diecezjalnego.
4. Podsumowanie spotkania i nakreślenie programu działań.
5. Obiad.

Siedlce, dnia 8 października 2003 r.

KURIA DIECEZJALNA SIEDLECKA

L.dz. 1024/03

Czcigodny

Ksiądz.....

Członek Rady Kapłańskiej Diecezji Siedleckiej

Uprzejmie informuję, że Biskup Siedlecki Zbigniew Kiernikowski wyznaczył na środę, **29 października 2003 r.**, termin kolejnego zebrania Rady Kapłańskiej. Odbędzie się ono o godz. 10⁰⁰ w gmachu Centrum Charytatywno-Duszpasterskiego.

Serdecznie zapraszamy

Ks. Piotr Sawczuk

Kanclerz

KURIA DIECEZJALNA SIEDLECKA

L. dz. 1065/03

Siedlce, 28 października 2003 r.

Wielebny

Ksiądz Proboszcz

Parafii

Zgodnie z uchwałą Konferencji Episkopatu Polski, co roku prowadzone są badania niedzielnych praktyk religijnych (dominantes i communicantes).

W związku z tym zwracamy się z uprzejmą prośbą o przeprowadzenie takich badań w dniu 16 listopada br. według instrukcji zawartej w załączonym formularzu. Przy okazji prosimy również o przekazanie informacji dotyczących stowarzyszeń, wspólnot i organizacji religijnych oraz wyznań nie katolickich istniejących na terenie parafii (por. załącznik).

Wypełniony formularz - ankietę należy przekazać do Wydziału Duszpasterskiego Kurii Siedleckiej, do końca listopada br.

+ Henryk Tomasz

Ks. Dr Wiesław Kazimieruk
Direktor Wydziału
Duszpasterskiego

Wikariusz Generalny

Siedlce, 28 października 2003 r.

**Wydział Duszpasterski
Kurii Diecezjalnej Siedleckiej**

**Wielebny
Ksiądz Proboszcz**

4 października br., o godz. 10⁰⁰, w Centrum Charytatywnym w Siedlcach, odbyło się pod przewodnictwem **Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego** wstępne spotkanie organizacyjne Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej. Na to spotkanie przybyło z Diecezji około 160 osób, duchownych i świeckich. Miało ono na celu zainicjowanie działalności Centrum formacji liturgicznej w naszej Diecezji, przygotowujące do posługi w zgromadzeniu liturgicznym ceremoniarzy, lektorów, psalterzystów i innych.

W wyniku podjętych ustaleń, w tym roku utworzono dwa ośrodki Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej – w **Siedlcach**: WSD w połączeniu z parafią Opole Stare i w **Łukowie** przy parafii p.w. św. Brata Alberta.

Do czerwca 2004 roku formacją służby liturgicznej zostanie objętych 16 dekanatów: siedlecki, suchożebrski, domanicki, osiecki, garwoliński, rycki, adamowski, radzyński, międzyrzecki, łukowski I, łukowski II, hański, łosicki, zbuczynski, komarowski, żelechowski. Pozostałe dekanaty rozpoczną zajęcia od września przyszłego roku. Nie wyklucza to także dalszej formacji służby liturgicznej dekanatów już uczestniczących w DSL.

W załączeniu dołączam ramowy program i terminy poszczególnych sesji. Jeżeli nic się nie zmieni, to **5 czerwca 2004 r.** będzie dniem spotkania wszystkich, którzy byli obecni 4 października br. na wstępnej sesji organizacyjnej, a także nowych zainteresowanych formacją służby liturgicznej.

Z poważaniem

Ks. dr. Wiesław Kazimieruk
Dyrektor Wydziału
Duszpasterskiego

[Signature]
Wikariusz Generalny

Ks. Dr. Wiesław Kazimieruk
Dyrektor Wydziału
Duszpasterskiego

Ramowy program każdej sesji

Piątek

- 18.30 - kolacja dla chętnych
 19.00 - Na I sesji - sprawy organizacyjne.
 Wprowadzenie do Liturgii Godzin oraz przygotowanie do Jutrznii
 (na sobotę rano).

Sobota

- 7.45 - śniadanie dla chętnych
 8.30 - **Jutrznia**
 9.30 - Katecheza mistagogiczna
 10.45 - Posługi w Liturgii (I sesja - ceremoniarz)
 12.00 - Wprowadzenie do indywidualnego rozważania słowa Bożego
 (modlitwa osobista) i dzielenia się słowem Bożym w małej grupie
 13.15 - Obiad
 15.00 - Spotkanie w grupie - Dzielenie się słowem Bożym
 (teksty z liturgii niedzielnej)
 16.00 - Ćwiczenia służby liturgicznej
 18.00 - **Eucharystia** (niedzielna)
 Po Eucharystii krótkie spotkanie podsumowujące - próba oceny
 sposobu wykonywania posług podczas liturgii
 19.30 - kolacja dla chętnych

Obecność we wszystkich sesjach i we wszystkich zadaniach od początku do końca obowiązkowa.

Terminy zajęć w Diecezjalnej Szkole Liturgicznej

	Siedlce	Łuków	
I	7-8 listopada 2003	21-22 listopada 2003	449
II	5-6 grudnia 2003	12-13 grudnia 2003	
III	16-17 stycznia 2004	23-24 stycznia 2004	450
IV	20-21 lutego 2004	12-13 marca 2004	
V	23-24 kwietnia 2004	14-15 maja 2004	
			451
			454
			455
			456

Sesja końcowa: 5 czerwca 2004 r - katedra siedlecka

SPIS TREŚCI

Stolica Apostolska

Morze Bałtyckie – wspólne dziedzictwo, wspólna odpowiedzialność – <i>Przesłanie Jana Pawła II do Patriarchy Bartłomieja I z okazji V sympozjum poświęconego religii, nauce i środowisku</i>	425
Europa musi odnaleźć chrześcijańską tożsamość – <i>Przesłanie, Ojca Świętego do kard. Christopha Schönborna z okazji Środkowoeuropejskiego Dnia Katolików w Austrii</i>	428
O braterskie dzielenie się dobrami – <i>Przesłanie Jana Pawła II do przewodniczącego «Caritas Internationalis»</i>	431
W trosce o wszystkie Kościoły – <i>Przemówienie Jana Pawła II do zgromadzenia ogólnego dyrektorów krajowych Papieskich Dziel Misyjnych</i>	434
Praca misyjna wymaga przygotowania – <i>Audiencja dla uczestników zgromadzenia plenarnego Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów</i>	437
Budujcie braterstwo wśród narodów Europy – <i>Przesłanie Ojca Świętego do przewodniczek i skautów z okazji VI Eurojamboree</i>	440

Episkopat Polski

Słowo Biskupów Polskich Przed 25 Rocznicą Pontyfikatu Ojca Świętego Jana Pawła II	442
Komunikat z 324. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski	446
Słowo Duszpasterza Rolników	448
Oświadczenie Episkopatu Polski w sprawie nienaruszalnej godności życia ludzkiego	449
Oświadczenie Episkopatu Polski w sprawie fundamentalnych wartości w traktacie Unii Europejskiej	450

Biskup Siedlecki

List Biskupa Siedleckiego na 59 Tydzień Miłosierdzia	451
Dekret w sprawie duszpasterstwa młodzieży w Diecezji Siedleckiej	454
Dekret w sprawie Domowego Kościoła Ruchu “Światło-Życie”	455
Zmiany wśród duchowieństwa	456

Komunikaty kurii

W sprawie rocznicy beatyfikacji Męczenników Podlaskich	457
W sprawie Rejonowych Konferencji Księży	458
W sprawie terminu obrad Rady Kapłańskiej	459
W sprawie liczenia wiernych	459
W sprawie Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej	460

Stolica Apostolska

422	Przesłanie Jana Pawła II do Patriarchy Barłomieja I z okazji V zjazdu międzynarodowego religii, nauki i sztuki
428	Ojca Świętego do kard. Christopha Schönborna z okazji Światowego Dnia Katolików w Austrii
431	O praciekcie dzielenie się dobrami – Przesłanie Jana Pawła II do przewodniczącego «Caritas Internationalis»
434	W trosce o wszystkie Kościoły – Przemówienie Jana Pawła II do zgromadzenia ogólnego dyrektorów krajowych Papieżkich Dziel. Misyjnych
437	Praca misyjna wymaga przygotowania – Audycja dla uczestników zgromadzenia plenarnego Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów
440	Budujcie braterstwo wśród narodów Europy – Przesłanie Ojca Świętego do przewodniczących i szanów z okazji VI Eurojamboree

Episkopat Polski

442	Słowo Biskupów Polskich Przed 25. Rocznica Pontyfikatu Ojca Świętego Jana Pawła II
446	Komunikat z 324. Zebrań Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski
448	Słowo Duszpasterza Polaków
449	Oświadczenie Episkopatu Polski w sprawie nienaruszalnej godności życia ludzkiego
450	Oświadczenie Episkopatu Polski w sprawie fundamentalnych wartości w traktacie Unii Europejskiej

Biskup Siedlecki

451	List Biskupa Siedleckiego na 29 Tydzień Misjonarzy
454	Dekret w sprawie duszpasterstwa młodzieży w Diecezji Siedleckiej
455	Dekret w sprawie Domowego Kościoła Ruchu "Światło-Życie"
456	Zmiany wśród duchowieństwa

ISSN 1230-7165

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka
08-100 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62
tel. (025) 644-21-95, 632-31-26; fax (025) 644-87-44
e-mail: ksamsel@siedlce.opoka.org.pl
Redaktor Naczelny: Ks. Krzysztof Samsel